

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 208

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 12 aprilie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 77 din 21 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580 ³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865	2–3
Decizia nr. 79 din 21 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	4–5
Decizia nr. 102 din 28 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 și ale art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale	6–11
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
24. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”	11–13
25. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002	14–15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
188. — Decizie privind prelungirea împuternicirii domnului general de brigadă cu o stea Baș Ioan pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
207. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 143/2010 privind componența și funcționarea Comitetului pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare, precum și procedurile de recunoaștere, monitorizare și control, retragere a recunoașterii, extindere a acordurilor interprofesionale și delegare de atribuții pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 77

din 21 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Lia Emima Anton, Daniel Valentin Chiorean și Lidia Ana Bălăiță în Dosarul nr. 17.890/211/2012 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.571D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorii excepției de neconstituționalitate au depus note scrise, prin care solicită admiterea acesteia și prezintă situația de fapt care stă la baza litigiului în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele criticate nu contravin normelor constituționale invocate de autorii acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 17.890/211/2012, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Lia Emima Anton, Daniel Valentin Chiorean și Lidia Ana Bălăiță într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri vizând obligarea la plata unei amenzi civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin în esență că, în cazul agenților economici cu cifre de afaceri foarte mari, amenda maximă de 50 lei pentru fiecare zi de întârziere, reglementată prin textul criticat, este insuficientă pentru a-i determina pe aceștia să își execute obligațiile prevăzute în hotărâri judecătorești definitive ce constituie titluri executorii. Se arată că, dimpotrivă, acest nivel al amenzilor îi motivează pe debitori să plătească astfel de amenzi și să amâne pentru perioade nedeterminate plata creanțelor. În

aceste condiții, creditorii în cauză se află în imposibilitatea de a pune în executare hotărârile judecătorești pronunțate în favoarea lor și de a-și recupera creanțele, fiindu-le încălcat liberul acces la justiție, reglementat prin norma constituțională de la art. 21 și prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că stabilirea limitelor amenzilor civile este de competența exclusivă a legiuitorului care, în reglementarea acestui aspect, a avut în vedere criterii generale și nu situații particulare, de natura celei arătate de către autorii excepției. Se susține că textul criticat nu este de natură a încălca accesul liber la justiție, atâta vreme cât creditorii obligațiilor neexecutate pot solicita obligarea debitorilor la plata de daune-interese, cu valori considerabile, pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligațiilor, care, de altfel, ar putea reprezenta un mijloc de constrângere mai eficient decât aplicarea amenzilor civile.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale care reglementează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, conferind creditorilor mijloacele necesare pentru a-i convinge pe debitori să își îndeplinească obligațiile de a face. Se mai arată că, potrivit dispozițiilor alin. 2 al art. 580³ din Codul de procedură civilă din 1865, creditorii au dreptul de a cere obligarea debitorilor la plata de daune-interese pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neplata obligațiilor prevăzute la alin. 1 al aceluiași articol.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 24 februarie 1948, care au următorul cuprins: „Dacă

obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 200.000 lei [20 RON conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 348/2004] la 500.000 lei [50 RON conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 348/2004], stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.”

Curtea reține că prevederile art. 580³ alin. 1 din vechiul Cod de procedură civilă, care constituie, conform încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate supuse analizei se regăsesc la art. 905 alin. (1) din Codul de procedură civilă în vigoare la data pronunțării prezentei decizii, într-o formulare similară.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea, având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căroră „*dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare*”, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care a reținut că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, dar și că litigiul în cadrul căruia această excepție a fost invocată a fost soluționat prin pronunțarea unei hotărâri definitive și prin aplicarea în speță a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, reține că textele legale anterior referite vor constitui obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Se susține în esență că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia critică limitele daunelor pe care creditorul rău-platnic poate fi obligat să le plătească statului, pentru fiecare zi de întârziere, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, pretinzând că aceste limite, stabilite de legiuitor de la 20 lei la 50 lei, ar fi, în cazul operatorilor economici cu cifre de afaceri ridicate — cum este și cazul Societății Comerciale Compania de Apă Someș — S.A. din Cluj-Napoca, prea mici pentru a-și atinge scopul, respectiv acela de a-i determina pe aceștia să își execute obligațiile.

Curtea reține că stabilirea limitelor amenzilor civile este de competența exclusivă a legiuitorului care, având în vedere scopul acestora, poate opta între mai multe sisteme de reglementare a amenzilor civile, respectiv, în funcție de veniturile sau cifra de afaceri a debitorului, procentual sau ca sumă fixă. Această opțiune a legiuitorului este necenzurabilă și ține de politica adoptată și de contextul socio-economic existent, fiind necesar a fi rațională, efectivă și disuasivă în raport cu finalitatea urmărită, aceea de a asigura plata de către debitori a creanțelor exigibile.

Curtea constată, de asemenea, că textul criticat vine în concurs cu dispozițiile alineatului imediat următor, respectiv ale art. 580³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, care prevăd dreptul creditorului de a cere obligarea debitorului la plata de daune-interese pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea aceluiași obligații pentru care este obligat, conform alineatului precedent, la plata amenzii civile.

Totodată, Curtea observă că opțiunea legiuitorului în stabilirea limitelor sau a cuantumului amenzilor este rezultatul aprecierii de către acesta a unui raport echitabil între interesul individual al debitorilor și cel public.

Curtea reține, de asemenea, că autorul excepției face trimitere, în subsidiar, la modalitatea de aplicare a textului criticat de către instanța de judecată. Însă, aceasta din urmă nu poate stabili amenzi civile prin raportare la situații particulare, ci prin aplicarea unor norme ce trebuie să prevadă limite minime și maxime ale acestora, procedând, în fiecare caz, la individualizare amenzilor aplicate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Lia Emima Anton, Daniel Valentin Chiorean și Lidia Ana Bălăiță în Dosarul nr. 17.890/211/2012 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 79

din 21 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Acsintea Cojocaru	— judecător
Acsintea Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de George Liță în Dosarul nr. 3.084/205/2011 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.605D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele criticate nu contravin normelor constituționale invocate de autorul excepției și că acesta critică, în realitate, modalitatea în care i-au fost aplicate de către instanța competentă dispozițiile art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Codul silvic.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.084/205/2011, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**, excepție ridicată de George Liță într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe penale prin care autorul excepției a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele criticate, ce prevăd ca fiind infracțiuni fapte care sunt reglementate, în același timp, drept contravenții, încalcă principiul statuat în normele europene prevăzute la art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, potrivit cărora nicio persoană nu poate fi judecată sau pedepsită de două ori pentru săvârșirea aceleiași infracțiuni. Se susține că, chiar și în situația în care faptele prevăzute de normele criticate sunt săvârșite în astfel de condiții încât să constituie, potrivit legislației naționale în vigoare, contravenții, acestea reprezintă fapte de natură penală, conform criteriilor consacrate în legislația europeană. Se arată că în acest fel sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 148. Se susține că, în fapt, autorul excepției a fost sancționat contravențional de trei ori, în decurs de un an, pentru săvârșirea faptelor incriminate la

art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008, după care a fost sancționat și penal de către instanța de fond învestită cu soluționarea cauzei.

Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și face trimitere la practica în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate reglementează în mod clar infracțiunile la care fac trimitere și pedepsele aplicate în cazul săvârșirii acestora, normele în cauză nefiind lipsite de previzibilitate și accesibilitate. Se mai arată că încadrarea ca infracțiune sau contravenție a unei fapte este supusă controlului instanțelor judecătorești competente, în cadrul căruia persoana care le-a săvârșit poate proba întinderea prejudiciilor cauzate, care determină o astfel de încadrare. Se susține, totodată, că dispozițiile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt incidente în cauză.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate nu încalcă principiul *non bis in idem*, întrucât, în privința faptelor prevăzute de către aceste norme, legiuitorul a tranșat sfera contravențiilor de cea a infracțiunilor, în funcție de valoarea prejudiciului produs prin săvârșirea lor. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, constituie contravenție tăierea, ruperea sau scoaterea din rădăcini a arborilor, fără drept, precum și distrugerea ori vătămarea de arbori, puieti sau lăstari, dacă valoarea prejudiciului adus pădurii, stabilită conform legii, este de până la de 5 ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei, dacă nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 108 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008, cu modificările și completările ulterioare. În timp ce art. 108 alin. (1) din Codul silvic incriminează aceleași fapte, în condițiile în care prejudiciul produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei, sau dacă prejudiciul produs este mai mic decât de 5 ori valoarea anterior arătată, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește această valoare. Se arată, totodată, că încadrarea faptelor săvârșite în una dintre normele invocate nu este însă de competența instanței de contencios constituțional, ci a celei de judecată, în fața căreia autorul lor beneficiază de toate garanțiile prevăzute de normele procedurale în vigoare, inclusiv de dreptul de a invoca excepția autorității de lucru judecat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 108 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea constată însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 108 alin. (1) lit. b) și ale art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 108 alin. (1) lit. b): „(1) *Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se sancționează după cum urmează:*

[...]

b) *cu închisoare de la 6 luni la 4 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este mai mică decât limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);”;*

— Art. 110 alin. (1) lit. b): „(1) *Furtul de arbori doborâți sau rupti de fenomene naturale ori de arbori, puieți sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini, din păduri, perdele forestiere de protecție, din terenuri degradate care au fost ameliorate prin lucrări de împădurire și din vegetația forestieră din afara fondului forestier național, precum și al oricărui altor produse specifice ale fondului forestier național constituie infracțiune și se sancționează după cum urmează:*

[...]

b) *cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, dacă fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a materialului lemnos depășește valoarea prevăzută la lit. a);”;*

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană, dispozițiilor art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori și prevederilor art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene cu privire la dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Codul silvic reglementează explicit condițiile în care faptele enumerate în ipotezele celor două norme juridice criticate constituie infracțiuni și pedepsele care se aplică în cazul săvârșirii lor, în timp ce aceleași fapte, săvârșite în condițiile

prevăzute prin dispozițiile Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 23 iulie 2010, constituie contravenții. Curtea constată că criteriul avut în vedere de legiuitor în stabilirea caracterului infracțional al faptelor prevăzute la art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 este cel valoric, coroborat cu persistența în timp a conduitei neadaptate la cerințele legii, respectiv, fapta să fi fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, cu condiția ca valoarea cumulată a prejudiciilor produse să depășească valoarea-prag egală cu de 5 ori prețul mediu al unui metru cub pe picior, care, potrivit art. 123 din Codul silvic, se stabilește anual, prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și este, la data pronunțării prezentei decizii, de 85 lei, potrivit Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 24 septembrie 2012.

Prin urmare, Curtea reține că săvârșirea faptelor arătate în textele criticate, o singură dată în decursul unui an calendaristic, cu producerea unui prejudiciu mai mic decât de 5 ori valoarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei, constituie contravenție, iar săvârșirea aceluiași fapte, de cel puțin două ori în decursul aceluiași an, cu producerea unor prejudicii a căror valoare cumulată depășește limitele arătate în normele incriminatoare, constituie infracțiune și se pedepsește cu pedepsele prevăzute de către acestea.

Astfel, Curtea constată că textele criticate nu încalcă principiul legalității incriminării, nefiind încălcate dispozițiile art. 148 din Constituție și nici cele ale art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Totodată, Curtea reține că normele prevăzute la art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Codul silvic sunt suficient de clare, precise și previzibile, permițând persoanelor cărora li se adresează să își modeleze conduita potrivit acestor dispoziții.

Curtea constată că prevederile art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene sunt inaplicabile, întrucât nu vizează un domeniu ce intră în sfera de competență a Uniunii Europene.

De asemenea, Curtea reține că încadrarea juridică a faptelor astfel săvârșite este de competența organelor însărcinate cu constatarea și sancționarea contravențiilor și, respectiv, a organelor de urmărire penală și a instanțelor de judecată, și că aceasta poate fi suspusă controlului instanțelor competente, în fața cărora contravenientul, învinuitul și inculpatul, după caz, beneficiază de toate drepturile și garanțiile prevăzute de Constituție și lege, inclusiv de posibilitatea de a dovedi că întinderea prejudiciului reținut în sarcina sa nu corespunde realității (a se vedea Decizia nr. 599 din 19 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 2 august 2007).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. b) și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de George Liță în Dosarul nr. 3.084/205/2011 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 102

din 28 februarie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 și ale art. 121 alin. (2)
din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 și ale art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Marinică Cazacu în Dosarul nr. 3.689/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.066D/2012 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 ianuarie 2013, în prezența reprezentanților autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public. Susținerile acestora au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 12 februarie 2013, termen pentru care autorul excepției a transmis la dosarul cauzei, prin serviciul de registratură al Curții Constituționale, concluzii scrise. Ulterior, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea, în temeiul art. 58 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru datele de 13 și, respectiv, 28 februarie 2013, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.689/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 și ale art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale**, excepție ridicată de Marinică Cazacu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare a unei decizii definitive și irevocabile prin care a fost admis recursul declarat de Uniunea Social Liberală Ialomița, cu consecința admiterii contestațiilor formulate de această formațiune politică și respingerii candidaturii autorului excepției la alegerile locale din data de 10 iunie 2012.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004 sunt neconstituționale în măsura în care se consideră că

termenul de 50 de zile curge de la data încetării raportului de serviciu prin demisie, și nu de la data înregistrării demisiei, fiind încălcate, în această ipoteză, prevederile art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 37 din Constituție, precum și ale art. 2 și 25 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Față de circumstanțele concrete ale speței, arată că Hotărârea Guvernului nr. 140/2012 privind stabilirea datei de desfășurare a alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale din anul 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 15 martie 2012, dar, potrivit art. 2 din hotărâre, a intrat în vigoare la 27 martie 2012, în condițiile în care dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 prevăd că stabilirea datei alegerilor se face „cu cel puțin 75 de zile” înaintea votării. Or, instanța de recurs, admitând recursul declarat împotriva sentinței prin care instanța de judecată a respins contestațiile formulate față de înregistrarea candidaturii autorului excepției la alegerile locale din iunie 2012, a motivat că „demisia funcționarului public, notificată în scris, produce efecte după 30 de zile calendaristice de la înregistrare”. O asemenea interpretare este considerată a fi neconstituțională, întrucât, raportat la calendarul alegerilor locale, ar suprima dreptul de a fi ales al tuturor prefecților sau subprefecților aflați în funcție la data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 140/2012. Astfel, suprimarea dreptului de a participa la alegeri și de a fi ales este stabilită nu de puterea legiuitoare, ci se produce pe cale jurisprudențială, echivalând cu imixtiunea puterii judecătorești în sfera atribuțiilor legiuitorului.

Dispozițiile art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, prin aceea că interzic reformarea hotărârilor judecătorești de recurs prin care însă se evocă fondul, contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (3) și art. 37 din Constituție, precum și ale art. 2 paragraful 3 lit. a), art. 20 alin. (1) și (2) și ale art. 25 lit. b) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Raportat la circumstanțele concrete ale speței sale, autorul excepției susține că respectarea și garantarea de către stat a dreptului său la un proces echitabil, dar și, în contextul dat, a dreptului constituțional de a fi ales, devin iluzorii, fiindu-i refuzat accesul la un remediu efectiv pentru îndreptarea încălcării produse de o instanță de judecată prin hotărârea definitivă și irevocabilă, pronunțată în recurs, cu evocarea fondului. Mai mult, violarea dreptului de a fi ales nu este o consecință a acceptării unor argumente prezentate de partea adversă din litigiu, ci chiar urmare a motivării cu noi argumente de către instanța de judecată, argumente ce nu sunt puse în discuția părților, pe care autorul excepției nu le poate combate și nu le poate cunoaște decât direct, după redactarea deciziei definitive și irevocabile.

Se mai arată că dispozițiile art. 322 pct. 9 și 10 din Codul de procedură civilă permit revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, pronunțate cu evocarea fondului, în situațiile în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar constata, cu privire la cauza de față, de pildă, că s-a produs o încălcare a unui drept sau a unei libertăți fundamentale,

respectiv în cazul în care Curtea Constituțională ar constata ca fiind neconstituționale dispozițiile incidente în cauză din Legea nr. 67/2004; or, prin efectul art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, autorul excepției este lipsit de acest instrument judiciar care face posibilă reformarea unei asemenea hotărâri judecătorești.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în privința dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, apreciază că, în lipsa unor elemente noi, se impune a fi menținute cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.128 din 16 octombrie 2008 și Decizia nr. 1.542 din 25 noiembrie 2010. În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 118 din aceeași lege, arată că reglementarea de către legiuitor a condițiilor de exercitare a unui drept subiectiv nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, legiuitorul având această posibilitate inclusiv în materie electorală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens sunt reluate considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.128 din 16 octombrie 2008 și Decizia nr. 1.542 din 25 noiembrie 2010, care au fundamentat soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 și care își mențin valabilitatea și în această cauză. Cu privire la dispozițiile art. 118 din lege criticate se arată că reglementarea de către legiuitor a condițiilor de exercitare a unui drept subiectiv nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, legiuitorul având această posibilitate inclusiv în materie electorală.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la prevederile art. 16 și 37 din Constituție nu poate fi reținută, deoarece textele de lege examinate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, iar dreptul de a fi ales în funcții și demnități publice se exercită, potrivit art. 16 alin. (3) din Legea fundamentală, în condițiile legii. Totodată, soluționarea întâmpinărilor, contestațiilor sau a altor cereri cu respectarea procedurii stabilite de lege pentru ordonanța președințială, precum și excluderea căilor de atac în materie electorală sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 21 și ale art. 126 alin. (2) din Constituție. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, iar accesul liber la justiție nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac și nici posibilitatea exercitării acestora — inclusiv cele extraordinare — de către toate părțile din proces.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 118 și ale art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 118: „*Prefecții și subprefecții nu pot candida și nu pot participa la acțiunile din campania electorală, sub sancțiunea demiterii din funcție, decât în situația în care demisionează cu cel puțin 50 de zile înaintea datei alegerilor.*”;

— Art. 121 alin. (2): „(2) *Împotriva hotărârilor definitive și irevocabile, pronunțate de instanțele judecătorești potrivit prezentei legi, nu există cale de atac.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin normelor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 37 — *Dreptul de a fi ales*. De asemenea, prin raportare la dispozițiile art. 20 din Constituție — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, sunt invocate prevederile art. 2 paragraful 3 lit. a) și ale art. 25 lit. b) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, referitoare la obligația statelor părți să garanteze o cale de recurs efectivă, respectiv la dreptul și posibilitatea oricărei persoane de a alege și de a fi aleasă, fără discriminare și restricții nerezonabile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. O primă critică de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004. Autorul excepției susține că aceste prevederi legale împiedică prefectii/subprefecții să își exercite dreptul de a fi aleși la alegerile locale, deoarece sunt supuși condiției de a demisiona cu cel puțin 50 de zile înaintea datei alegerilor. Întrucât, în practică, instanțele judecătorești au stabilit că demisia își produce efectele juridice în conformitate cu prevederile art. 102 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, adică după 30 de zile de la înregistrarea sa, rezultă că, în realitate, destinatarii normei juridice criticate trebuie să se supună respectivei obligații cu 80 de zile înaintea datei alegerilor. Or, Guvernul are obligația de a emite, cu cel puțin 75 de zile înaintea alegerilor, o hotărâre prin care stabilește data desfășurării lor. Într-o atare interpretare, dispozițiile art. 118 sunt neconstituționale în măsura în care se consideră că termenul de 50 de zile curge de la data încetării raportului de serviciu prin demisie, și nu de la data înregistrării demisiei, fiind contrare, în opinia autorului excepției, prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 37 din Constituție, precum și celor ale art. 2 și 25 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Curtea constată că, potrivit susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004 sunt susceptibile a fi interpretate în mod neconstituțional, fiind indicată în acest sens o anumită practică judiciară, inclusiv cea a instanței judecătorești care a soluționat recursul formulat de acesta în prezenta cauză, în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Într-o atare situație, Curtea observă că nu se poate pune în discuție competența sa de a soluționa o asemenea excepție de neconstituționalitate. Curtea a reținut de principiu în jurisprudența sa că, în exercitarea rolului său de garant al supremației Constituției consacrat de art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală, instanța de contencios constituțional este competentă ca, ori de câte ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, ce face obiectul controlului de constituționalitate, este susceptibilă de mai multe variante de interpretare, dintre care unele sunt neconforme cu prevederile Constituției, să identifice acea modalitate de interpretare care corespunde normelor și principiilor fundamentale de drept, urmând ca, în virtutea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție referitoare la efectul general obligatoriu al deciziilor sale, dispoziția legală examinată să fie aplicată numai în acea interpretare constatată de Curte ca fiind constituțională, orice altă variantă fiind exclusă (a se vedea în acest sens deciziile nr. 223 și nr. 224 din 13 martie 2012, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, sau Decizia nr. 956 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 12 decembrie 2012). Totodată, nu se poate susține nici că o decizie pronunțată de Curtea Constituțională sub rezervă de interpretare ar nesocoti competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, conferită de art. 126 alin. (3) din Constituție, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. Procedând astfel, Curtea Constituțională identifică și elimină interpretarea neconstituțională proprie textului legal supus controlului, prin efectul deciziilor sale, de la procesul de aplicare de către orice organ sau autoritate competentă, în timp ce instanța supremă alege dintre două sau mai multe variante de interpretare diferite pe cea conformă cu întreg ansamblul legislativ, acea modalitate de interpretare fiind obligatorie sub aspectul aplicării de către celelalte instanțe judecătorești.

În continuare, Curtea va examina contextul în care a fost reglementată condiția demisiei prefectului/subprefectului, implicațiile procedurale și semnificația sa prin raportare la finalitatea urmărită de legiuitorul ordinar.

Mai întâi, Curtea constată că această cerință nu este contestată în sine, ca modalitate condițională de exercitare a dreptului prefectului/subprefectului de a fi ales într-o funcție de demnitate publică la nivel local. De altfel, analizând și coroborând dispozițiile legale incidente în materie [de exemplu, art. 11 alin. (1), art. 24 alin. (5), (7) și (11), art. 27, art. 28 alin. (2), art. 43, art. 55 alin. (11), art. 56 alin. (7), art. 57 alin. (1) și (3), art. 58 alin. (1), art. 80 alin. (6), art. 105 alin. (1) lit. f) și ale art. 117 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, cu art. 1 alin. (1)—(4), art. 2 alin. (1)—(3), art. 4 alin. (1), art. 5, 7, 10, 17, 19, 25 și 33 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, cu cele ale art. 12 lit. c) și e), art. 22 alin. (5), art. 34 alin. (3), art. 97 și art. 102 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și cu cele ale art. 29 alin. (1), art. 30, art. 48 alin. (2), art. 52, art. 55 alin. (2), (3), (5) și (7), art. 56 alin. (1), art. 59, art. 69 alin. (3)—(6), art. 71 alin. (1), art. 72 alin. (4), art. 88 alin. (1), art. 99 alin. (3), (5) și (7) și art. 118 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001], rezultă că această condiție este pe deplin justificată prin prisma atribuțiilor legale pe care le are prefectul în privința organizării și desfășurării alegerilor locale, în calitatea sa de reprezentant al Guvernului pe plan local.

Reglementarea examinată reprezintă, în același timp, o aplicare în planul legislației electorale a dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Au dreptul de a fi aleși cetățenii cu drept de vot care îndeplinesc condițiile prevăzute*

de articolul 16 alineatul (3), dacă nu le este interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul (3)”. Art. 16 alin. (3) teza întâi din Legea fundamentală prevede că „*Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară*”, iar art. 40 alin. (3) din aceasta dispune în sensul că „*Nu pot face parte din partide politice judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, poliștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică*”.

În concluzie, dată fiind calitatea de înalt funcționar public pe care o are prefectul sau subprefectul în cadrul statutului său de funcționar public, acestuia îi este interzisă, de principiu, participarea sa în orice cursă electorală, în calitate de candidat, concomitent cu exercitarea funcției publice pe care o deține.

Curtea constată în acest context că dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004 reglementează condițiile în care prefectul/subprefectul își poate exercita dreptul fundamental de a fi ales în cadrul alegerilor locale. Întrucât nu este permis ca cele două calități, de candidat la alegeri și de prefect/subprefect, să fie întrunite cumulativ de aceeași persoană, legiuitorul a prevăzut condiția demisiei acesteia din funcția publică de prefect/subprefect într-un termen de cel puțin 50 de zile anterior alegerilor, pentru a avea apoi posibilitatea să își depună candidatura, fără a mai deține așadar nicio funcție publică în momentul exprimării votului de către cetățeni.

În continuare, Curtea consideră necesar a fi examinat cadrul legal în care actul demisiei se impune spre a-și atinge finalitatea urmărită de legiuitor, aceea de a permite prefectului/subprefectului să candideze sau să participe la campania electorală în cadrul alegerilor locale.

Potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 67/2004, „(1) *Data alegerilor se stabilește prin hotărâre a Guvernului, cu cel puțin 75 de zile înaintea votării*”, iar conform art. 125 alin. (1) din aceeași lege, odată cu data alegerilor Guvernul stabilește, prin hotărâre, programul calendaristic pentru realizarea activităților referitoare la organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale. Orice acțiune specifică procesului electoral este stabilită în acest calendar în ordine cronologică, prin raportare, în general, la ziua în care au loc alegerile. În această succesiune se înscrie și acțiunea la care se referă prevederile art. 118 din legea examinată, cea a demisiei prefectului/subprefectului cu cel puțin 50 de zile înaintea datei alegerilor. Prin urmare, dacă prefectul/subprefectul doare să își depună candidatura sau să participe la campania electorală, aceștia sunt condiționați de actul depunerii demisiei, sub sancțiunea demiterii din funcție, întrucât aceeași persoană nu poate întruni cumulativ atât calitatea de înalt funcționar public, cât și pe cea de candidat sau participant implicat în campania electorală. Cele două calități sunt așadar incompatibile, exercitarea lor simultană născând un conflict de interese.

Având în vedere cadrul legislativ la care s-a făcut referire, Curtea observă, raportat la susținerile autorului excepției, că la nivelul instanțelor judecătorești apare problema incidenței prevederilor art. 102 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, potrivit cărora „*funcționarul public poate să comunice încetarea raporturilor de serviciu prin demisie, notificată în scris persoanei care are competența legală de numire în funcția publică. Demisia nu trebuie motivată și produce efecte după 30 de zile calendaristice de la înregistrare*”.

În acest context, Curtea constată că factorul generator de interpretări juridice diferite, inclusiv cea neconstituțională indicată de autorul excepției, îl reprezintă termenul „demisionează” din cuprinsul dispozițiilor art. 118 din Legea

nr. 67/2004, care nu definește cu exactitate semnificația sa. Aceasta deoarece demisia este o instituție caracterizată prin regim juridic specific, cu proceduri și termene proprii, iar actul „demisionării” este asimilat, în practica judecătorească, fie momentului depunerii/comunicării/transmiterii demisiei, în scris, persoanei care are competența legală de numire în funcția publică, fie momentului la care demisia și-a produs efectele juridice, adică la 30 de zile după depunerea sa.

În ipoteza în care acest termen de 30 de zile, necesar pentru ca demisia să își producă efectele juridice, este calculat anterior termenului de 50 de zile înaintea datei alegerilor, până la care prefectii sau subprefecții care doresc să candideze sau să participe la acțiunile din campania electorală trebuie să „demisioneze”, dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004 sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale, deoarece impun acestora obligația de a-și depune demisia, practic, cu 80 de zile înaintea alegerilor, ceea ce este imposibil, dat fiind faptul că data alegerilor este stabilită prin hotărâre a Guvernului cu cel puțin 75 de zile înaintea scrutinului.

Curtea observă că este inadmisibil ca, în considerarea prevederilor art. 102 din Legea nr. 188/1999, să se pretindă prefectilor/subprefecților să își depună demisia cu 30 de zile anterior termenului menționat în art. 118 din Legea nr. 67/2004, respectiv cu cel puțin 50 de zile înaintea datei alegerilor. Aceasta deoarece data alegerilor nu poate fi cunoscută decât odată cu publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Guvernului prin care este stabilită această dată, precum și a hotărârii prin care este fixat calendarul activităților din perioada electorală. Or, potrivit art. 9 alin. (1) din legea criticată, mai sus menționat, data alegerilor se stabilește cu cel puțin 75 de zile înaintea votării. O astfel de ipoteză, în care termenul de 50 de zile se calculează de la data la care demisia își produce efectele juridice, în sensul încetării raportului de serviciu, se situează în afara cadrului constituțional ce definește principiile de drept, drepturile și libertățile fundamentale, fiind contrară prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 37 din Legea fundamentală. Din această perspectivă, norma legală examinată nu îndeplinește condiția previzibilității, deoarece îl lipsește pe destinatarul său de posibilitatea de a-și adapta conduita în sensul cunoașterii efectelor legii, inclusiv al evitării consecințelor nerespectării ei, și al realizării, în final, a dreptului său fundamental de a fi ales. Absența previzibilității normei juridice este generată, în această situație, de lipsa accesibilității, față de un anumit moment dat (cu 50 de zile înaintea datei alegerilor), a dispoziției legale secundare prin care este stabilită data alegerilor.

Curtea reamintește principiul general de drept potrivit căruia o normă juridică trebuie interpretată în sensul său pozitiv, generator de efecte juridice. De aceea, modalitățile juridice de interpretare a unei norme legale trebuie să aibă în vedere nu numai litera, ci și spiritul legii, astfel încât rezultatul aplicării practice a normei juridice să fie cât mai aproape de finalitatea urmărită de legiuitor, care nu poate fi prezumat *ab initio* că își exercită rolul de legiferare în sensul negării drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de Constituție (a se vedea în acest sens pct. VI. 1 din Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012).

În cazul dispozițiilor art. 118 din Legea nr. 67/2004, intenția legiuitorului nu este aceea de a elimina din rândul prezumtivilor candidați la alegerile locale categoria persoanelor care la un moment dat exercită funcția de prefect sau subprefect, ci doar de a condiționa candidatura sau implicarea acestora în campania electorală de demisia din funcția publică deținută.

Revenind la cadrul legislativ incident în materia alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale, Curtea observă că, potrivit art. 10 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 24 martie 2008, prefectul face parte din categoria înalților funcționari publici, fiindu-i aplicabile, prin urmare, prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 34 alin. (3) din legea menționată, înalții funcționari publici și funcționarii publici de conducere pot candida pentru funcții de demnitate publică numai după încetarea, în condițiile legii, a raporturilor de serviciu. Art. 97 din aceeași lege prevede că încetarea raporturilor de serviciu are loc prin demisie, dar și prin acordul părților, consemnat în scris. Demisia, potrivit art. 102, produce efecte după 30 de zile calendaristice de la înregistrarea sa, acesta fiind un termen maximal stabilit în beneficiul ambelor părți. Într-o interpretare rațională, se poate concluziona că nimic nu împiedică părțile ca, prin acord, să se ajungă la un termen mai scurt sau chiar la renunțarea la termen în totalitatea sa. În felul acesta, prin corelarea termenelor prevăzute de lege pentru derularea tuturor operațiunilor în cadrul procesului electoral, se poate ca prefectul să își depună candidatura la alegeri cu respectarea art. 44 din Legea nr. 67/2004, adică cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data alegerilor, și să participe la campania electorală, fiind îndeplinită totodată cerința prevăzută la art. 118 din Legea nr. 67/2004 de a demisiona din funcție cu cel puțin 50 de zile înaintea datei alegerilor, termen care curge de la data înregistrării demisiei. În atare situație, în care prefectul demisionar și-a depus candidatura în termenul legal, Guvernul este obligat să ia măsurile necesare înlocuirii sale imediate din funcție, astfel încât să nu fie periclitat procesul electoral atât sub aspectul activităților legate de organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale, cât și sub aspectul asigurării corectitudinii acestora și al respectării principiului egalității de șanse a candidaților.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 102 din Legea nr. 188/1999 nu pot fi interpretate și aplicate în mod necondiționat, ci prin coroborare cu textele mai sus indicate din același act normativ, precum și prin analiza circumstanțelor specifice fiecărui litigiu dedus soluționării. În caz contrar, rezultatul constă în generarea în mod direct a unei stări de neconstituționalitate, prin împiedicarea exercitării efective a dreptului de a fi ales, în afara oricărei reglementări exprese cu acest sens. Persoana care a deținut funcția publică de prefect sau subprefect, dar care și-a exprimat voința în mod unilateral de renunțare la raporturile de serviciu, prin actul depunerii demisiei, se află astfel în imposibilitatea obiectivă și efectivă de a-și exercita tocmai dreptul în vederea căruia și-a dat demisia — dreptul de a fi ales — fiind eliminată din cursa electorală datorită depășirii termenului-limită reglementat pentru depunerea candidaturii. Or, așa cum s-a arătat, nu aceasta a fost intenția legiuitorului. Dispozițiile de lege criticate instituie deja o dublă sancțiune pentru cazul în care prefectul/subprefectul nu le respectă: demiterea din funcție, dacă acesta își depune candidatura sau participă la campania electorală fără a demisiona anterior celor 50 de zile înaintea datei alegerilor, respectiv nulitatea de drept a candidaturii sale, dacă s-a înscris în cursa electorală cu menținerea calității sale de înalt funcționar public.

În logica tuturor considerentelor de mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că termenul de 50 de zile curge de la data înregistrării demisiei. Numai în această

interpretare este posibilă depunerea candidaturii de către persoana care, anterior depunerii demisiei, a deținut funcția de prefect/subprefect. Înregistrarea demisiei în termenul prevăzut de lege constituie prin ea însăși un act suficient pentru a permite oricărei persoane — în calitatea sa de prefect/subprefect demisionar — să participe în condiții de egalitate cu ceilalți competitori electorali la alegerile locale. Totodată, a condiționa în mod absolut exercitarea efectivă a dreptului de a fi ales de împlinirea termenului de 30 de zile, prevăzut de art. 102 din Legea nr. 188/1999, în condițiile în care demisia a fost notificată în scris, cu respectarea cerințelor Legii nr. 67/2004, reprezintă o interpretare excesivă și rigidă a normelor legale, care generează o stare de neconformitate cu intenția legiuitorului și prevederile Constituției.

Curtea observă că soluția încetării raporturilor de serviciu ar trebui reconsiderată întrucât o serie de prefecți vor fi descurajați să se angajeze în a candida pentru diferite funcții publice, deoarece rezultatele alegerilor le pot fi nefavorabile. De aceea, legile electorale trebuie să țină cont de implicațiile încetării raporturilor de serviciu, iar această măsură să fie reglementată într-o strânsă legătură cu termenele stabilite prin programul calendaristic pentru realizarea activităților referitoare la organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale.

Totodată, Curtea reamintește că puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept.

II. Al doilea aspect criticat pentru neconstituționalitate constă în interdicția instituită de art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, care exclude posibilitatea formulării căilor de atac împotriva hotărârilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele judecătorești în condițiile acestei legi. Autorul susține neconstituționalitatea textului menționat în ipoteza în care printr-o hotărâre pronunțată de o instanță în recurs se evocă fondul cauzei, astfel că respectiva interdicție contravine, în opinia autorului excepției, prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (3) și art. 37 din Constituție, precum și ale art. 2 paragraful 3 lit. a), art. 20 alin. (1) și (2) și art. 25 lit. b) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Dispozițiile de lege criticate refuză promovarea căii de atac a revizuirii, chiar dacă normele Codului de procedură civilă prevăd, ca motiv de revizuire, constatarea de către Curtea Constituțională a neconstituționalității dispozițiilor incidente în cauză sau constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului cu privire la cauza de față, a producerii unei încălcări a unui drept sau a unei libertăți fundamentale.

Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici asemănătoare, un exemplu în acest sens fiind Decizia nr. 1.542 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 7 ianuarie 2011.

Cu acel prilej, Curtea, reiterând jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1.128 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008), a statuat că în materie electorală legiuitorul a stabilit o procedură specială de soluționare a întâmpinărilor, contestațiilor și a oricăror altor cereri prevăzute de lege, desfășurată potrivit regulilor stabilite de Codul de procedură civilă pentru ordonanța președințială. Obiectul reglementării — valorificarea drepturilor

electorale — a impus adoptarea unei proceduri de judecată care să soluționeze cu celeritate toate cererile adresate instanței. Sub acest aspect apare ca firească opțiunea legiuitorului de a limita exercițiul căilor de atac doar la căile de atac ordinare, tocmai în scopul de a evita situația unei prelungiri a procesului ca urmare a contestării hotărârilor definitive și irevocabile prin intermediul căilor extraordinare de atac.

În această materie, ca de altfel oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de respectarea unei anumite proceduri, nu s-a reglementat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat, ci doar în scopul de se instaura un climat de ordine, indispensabil în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, procedura instituită prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea procesului cu celeritate, întrucât, în absența ei, aplicarea regulilor de drept comun ar fi de natură să împiedice desfășurarea procedurilor electorale aflate în curs și ar genera o stare de incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, afectând pentru un timp îndelungat rezultatul alegerilor.

Mai mult, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Argumentele reținute de Curtea Constituțională prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față, în lipsa unor elemente de natură a determina schimbarea acestei jurisprudențe.

În ce privește motivul de revizuire prevăzut de art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din anul 1865, referitor la revizuirea hotărârilor judecătorești definitive în cazul în care Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională legea, ordonanța ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță care a făcut obiectul acelei excepții ori alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare, Curtea subliniază că acest nou motiv de revizuire a fost introdus prin art. II pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Prin urmare, cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.542 din 25 noiembrie 2010 se referă la cadrul legislativ incident la momentul sesizării instanței de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, respectiv 3 martie 2010, și nu vizează și motivul revizuirii prevăzut de art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865, reglementat ulterior acestei date.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art. 118 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Constată că dispozițiile art. 118 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, care au format obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate de Marinică Cazacu în Dosarul nr. 3.689/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că termenul de 50 de zile curge de la data înregistrării demisiei.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Marinică Cazacu în Dosarul nr. 3.689/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPARMagistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi**ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

Luând în considerare necesitatea completării bazei materiale de reprezentare și protocol utilizate de beneficiarii prevăzuți de lege, precum și a stabilirii fondurilor necesare întreținerii, conservării și modernizării acesteia,

reținându-se interesul general al degrevării bugetului de stat de sumele plătite de către Senat, Camera Deputaților, Administrația Prezidențială, Guvern și Curtea Constituțională pentru acoperirea cheltuielilor cu administrarea și funcționarea bazei materiale de reprezentare și protocol,

având în vedere faptul că neadoptarea măsurilor propuse prin prezenta ordonanță de urgență va genera efecte negative, concretizate în utilizarea unor sume importante de la bugetul de stat pentru întreținerea și conservarea bazei materiale de reprezentare și protocol, sume care ar putea fi utilizate pentru acoperirea unor necesități sociale stringente,

în considerarea faptului că acestea constituie situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări prin Legea

nr. 640/2002, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Titlul va avea următorul cuprins:**

**„ORDONANȚĂ
privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea
fondului locativ de protocol și bunuri mobile din domeniul
public al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome
«Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat»”**

2. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Fondul locativ de protocol și bunuri mobile se constituie din bunuri imobile și mobile aflate în domeniul public al statului.

(2) Administrarea fondului locativ de protocol și bunuri mobile se face de către Regia Autonomă «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat», denumită în continuare R.A. — A.P.P.S., care asigură evidența, punerea la dispoziție, întreținerea, repararea și conservarea acestuia, în condițiile legii.”

3. La articolul 2, partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Fondul locativ de protocol și bunuri mobile are următoarea destinație:”

4. La articolul 2, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) baza materială destinată activității de reprezentare și protocol — pentru activitățile Administrației Prezidențiale, Senatului, Camerei Deputaților, Guvernului României și Curții Constituționale.”

5. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Baza materială destinată activității de reprezentare și protocol este constituită din case de oaspeți, vile, palate și construcții speciale, cu terenul aferent pentru această destinație, situate în municipiul București și în unele județe, precum și din bunuri mobile.

(2) Bunurile mobile și imobilele care constituie baza materială destinată activității de reprezentare și protocol, cu toate dotările aferente, sunt puse la dispoziția autorităților publice prevăzute la

art. 2 lit. c), la cererea acestora, de către R.A.—A.P.P.S., cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului.”

6. La articolul 8, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Cheltuielile curente și de capital pentru conservarea, protecția, întreținerea, repararea, funcționarea, instruirea personalului specializat, consolidarea, modernizarea și efectuarea investițiilor necesare fondului locativ de protocol și bunuri mobile se efectuează și se suportă din fondurile R.A.—A.P.P.S.”

7. La articolul 8, alineatul (2) se abrogă.

8. În tot cuprinsul ordonanței, orice referire la noțiunea de „fond locativ de protocol” se înlocuiește cu sintagma „fond locativ de protocol și bunuri mobile”.

Art. II. — (1) Se aprobă transmiterea bunurilor mobile, având datele tehnice prevăzute în anexa nr. 1, din domeniul privat în domeniul public al statului.

(2) Bunurile mobile și imobile care constituie baza materială destinată activității de reprezentare și protocol sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Hotărârea Guvernului nr. 126/2002 pentru stabilirea bazei materiale destinate activității de reprezentare și protocol, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 20 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 10 aprilie 2013.

Nr. 24.

ANEXA Nr. 1

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor mobile care trec din domeniul privat în domeniul public al statului**

Nr. crt.	Nr./data actului normativ în temeiul căruia au intrat bunurile în domeniul privat al statului	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Temeiul legal din Legea nr. 213/1998 în baza căruia se face trecerea	Ordonatorul/ Administratorul de la care se face trecerea (CIF și denumire)	Ordonatorul/ Administratorul la care trece bunul	Datele de identificare ale bunului care face obiectul trecerii din domeniul privat al statului în domeniul public al statului
1	Hotărârea Guvernului nr. 16/2013	Elicopter EC 155 B înmatriculat YR-MDH, serie 6637	art. 108 din Constituția României, republicată; art. 8 din Legea nr. 213/1998	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” CIF: 2351555	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” CIF: 2351555	EC 155 B înmatriculat YR-MDH, serie 6637
2	Hotărârea Guvernului nr. 16/2013	Simulator ENTROL FLIGHT SIMULATOR H 15 sn 001 FNPT II MCCH	art. 108 din Constituția României, republicată; art. 8 din Legea nr. 213/1998	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” CIF: 2351555	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” CIF: 2351555	ENTROL FLIGHT SIMULATOR H 15 sn 001 FNPT II MCCH

LISTA

bunurilor mobile și imobile care fac parte din baza materială destinată activității de reprezentare și protocol

Nr. crt.	Imobilul
1.	Complex „Lotus” cu vilele Nufărul, Trandafirul, Ghiocelul, Lotus și anexe: piscina, băile reci, lac, debarcader, plaja și terenul aferent în suprafață de 134.883,69 mp din Neptun—Mangalia, județul Constanța
2.	Vila „Panseluța” cu terenul aferent în suprafață de 12.073,66 mp din Neptun—Mangalia, județul Constanța
3.	Complex Palat Olănești, compus din corp vechi și corp nou, cabană, heliport, parc și terenul aferent în suprafață de 107.687,21 mp din Olănești, Aleea Salcânilor nr. 2, județul Vâlcea
4.	Vila „Carpați” cu garaj, construcții speciale și terenul aferent în suprafață de 14.152,50 mp din Predeal, str. Nicolae Bălcescu nr. 21, județul Brașov
5.	Vila „Postăvarul” cu construcții speciale și terenul aferent în suprafață de 11.746,60 mp din Predeal, str. Nicolae Bălcescu nr. 38, județul Brașov
6.	Vila „Izvorul” și terenul aferent în suprafață de 11.308,60 mp din Predeal, str. Nicolae Bălcescu nr. 36, județul Brașov
7.	Vila „Covasna” cu terenul aferent în suprafață de 17.107,21 mp din Covasna, str. Valea Zânelor nr. 10, județul Covasna
8.	Complex Foișor, compus din: Palatul „Foișor”, Casa Veche a Grădinii, Casa Nouă a Grădinii, Casa Păpușii, sere, casă heliport, anexe și construcții speciale, parc și pădure, cu terenul aferent în suprafață de 165.553,00 mp din Sinaia, Aleea Peleşului nr. 2, județul Prahova
9.	Complex Scroviștea, compus din: 4 vile, corp administrativ, corp gardă, club bazin, popicărie, cramă, piscicultură, pădure și terenul aferent în suprafață de 25.618.000 mp din Scroviștea, Șos. București—Ploiești km 32, județul Ilfov
10.	Complex Palat Snagov, compus din palat, anexe poartă și terenul aferent în suprafață de 253.580,00 mp din Snagov, județul Ilfov — parțial
11.	Palatul Primăverii 50 cu clădiri anexe (club și spălătorie, cabine poartă și garaj, depozit) și terenul aferent în suprafață de 15.025,25 mp din municipiul București, Bd. Primăverii nr. 50, sectorul 1
12.	Palatul Primăverii — Lac 1 cu anexe și terenul aferent în suprafață de 33.346,59 mp din București, bd. Mircea Eliade nr. 11—13 (fost nr. 5—13), sectorul 1
13.	Casa de oaspeți — Lac 2 cu terenul aferent în suprafață de 36.199,36 mp din municipiul București, str. Turgheniev nr. 22—24, sectorul 1
14.	Vila Dante, cu terenul aferent în suprafață de 4.240,30 mp, având suprafața construită de 1.387,70 mp, situat în str. Dante Aligheri nr. 11, sectorul 1, București
15.	<p>Construcții satul Uzlina, comuna Murighiol, județul Tulcea, cu terenul aferent în suprafață de 31.100,00 mp, din care:</p> <ul style="list-style-type: none"> — sală conferințe — 396 mp; — bazin copii — 92 mp; — bazin adulți — 114 mp; — bungalow — 99 mp; — bungalow — 99 mp; — bungalow — 99 mp; — bungalow — 99 mp; — umbrar barbeque — 43 mp; — cabană — 357 mp; — anexă — 8 mp; — cabană — 90 mp; — stație de tratare a apei — 52 mp; — rezervor apă — 10 mp; — pavilion expunere păsări — 340 mp.
16.	Elicopter EC 155 B înmatriculat YR-MDH, serie 6637
17.	Simulator ENTROL FLIGHT SIMULATOR H 15 sn 001 FNPT II MCCH, replică a aparatului de zbor EUROCOPTER EC 155B

GUVERNUL ROMÂNIEI

**ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002**

Având în vedere:

— obiectivele propuse de Guvernul României de stimulare a dezvoltării economiei românești, în cadrul cărora se înscrie și intenția de a dezvolta piața audiovizuală din România prin încurajarea producției locale de televiziune, a investițiilor în programe locale, asigurarea de locuri de muncă și dezvoltarea de activități economice în beneficiul pieței de servicii audiovizuale din România;

— obiectivele de combatere a corupției manifestate la nivelul achiziției de spațiu publicitar media, precum și necesitatea combaterii sistemelor netransparente și anticoncurențiale în acest domeniu, care afectează în egală măsură activitatea stațiilor tv și dreptul publicului la informații corecte și de calitate;

— necesitatea stabilirii unor reguli clare de acces al titularilor la deținerea unei licențe audiovizuale, eliminând operatorii economici care înregistrează obligații restante la bugetul de stat, măsuri care fac parte dintr-un program extins de responsabilitate socială,

luând în considerare:

— consecințele negative asupra domeniului audiovizual, derivând din lipsa unor mecanisme legislative eficiente de eliminare a corupției și a practicilor netransparente în acest domeniu, care s-ar perpetua și s-ar amplifica în cazul neadoptării urgente a unor reglementări clare menite să asigure un climat concurențial corect și respectarea dreptului publicului român la producții audiovideo de calitate,

întrucât aceste elemente vizează interesul general public și constituie o situație extraordinară și de urgență a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 22 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 29 se introduce un nou articol, articolul 29¹, cu următorul cuprins:

„Art. 29¹. — (1) Orice achiziționare de spațiu publicitar televizat nu poate fi făcută de un intermediar decât în numele și pe seama beneficiarului final al publicității televizate.

(2) Orice oferte de preț pentru achiziționarea publicității televizate, prezentate de intermediarii prevăzuți la alin. (1) beneficiarilor finali ai publicității televizate, vor fi în mod obligatoriu confirmate în prealabil în scris cu radiodifuzorul. În scopul obținerii acestei confirmări, intermediarii vor prezenta radiodifuzorilor mandatele scrise acordate de beneficiarii finali ai publicității televizate pentru care solicită ofertele de preț.

(3) Obiectul achiziționării prevăzute la alin. (1) va fi plătit direct de către beneficiarul final al publicității televizate radiodifuzorului, în baza facturii ce va fi emisă de radiodifuzor către beneficiarul final al publicității televizate. Orice rabat sau avantaj tarifar, indiferent de natura acestuia, acordat de către radiodifuzor, trebuie să figureze pe factura emisă beneficiarului final al publicității televizate.

(4) Intermediarii prevăzuți la alin. (1) nu pot să primească altă plată sau contraprestație decât cea care le este plătită de către beneficiarul final al publicității televizate în vederea remunerării serviciilor prestate și nici vreun avantaj material, indiferent de natura acestuia, din partea radiodifuzorului.

(5) Orice act juridic încheiat cu încălcarea dispozițiilor prezentului articol este nul.”

2. Articolul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Procedura și condițiile de eliberare și modificare a licenței audiovizuale se stabilesc prin decizie a Consiliului. Solicitanții au obligația să depună declarații notariale, emise la momentul solicitării licenței audiovizuale, prin care societatea comercială care solicită acordarea licenței, precum și fiecare asociat sau acționar care deține o cotă mai mare de 20% din capitalul social ori din drepturile de vot ale unei societăți titulare de licență audiovizuală declară pe propria răspundere dacă este investitor sau acționar direct ori indirect la alte societăți comerciale de comunicație audiovizuală, cu precizarea procentului deținut din capitalul social al acestora, precum și să depună certificate fiscale din care să rezulte că, la data solicitării licenței audiovizuale, societatea care solicită acordarea licenței nu înregistrează obligații restante la bugetul de stat.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1) se poate acorda sau modifica licența în cazul în care societatea înregistrează obligații restante la bugetul de stat, dar beneficiază de înlăturări sau reeșalonări la plata acestora. În această situație, societatea este obligată să depună dovada acordării acestor facilități.”

3. La articolul 56, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 56. — (1) Licența audiovizuală analogică sau digitală poate fi cedată către un terț numai cu acordul Consiliului, nu mai devreme de un an de la data intrării în difuzare, cu asumarea de către noul titular a tuturor obligațiilor decurgând din licență și cu prezentarea certificatelor fiscale din care să rezulte că la data solicitării acordului Consiliului pentru cedarea licenței nici societatea titulară cedentă a licenței și nici societatea cesionară nu înregistrează obligații restante la bugetul de stat.”

Art. II. — Legea audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 22 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul pentru societatea informațională,
Dan Nica
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 10 aprilie 2013.
Nr. 25.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind prelungirea împuternicirii
domnului general de brigadă cu o stea Baș Ioan
pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general
al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență

Având în vedere propunerea formulată de ministrul afacerilor interne prin Adresa nr. 248.635 din 9 aprilie 2013, înregistrată la Cabinetul primului-ministru cu nr. 5/2.379 din 9 aprilie 2013,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 9 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, al art. 771 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 14 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.490/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnului general de brigadă cu o stea Baș Ioan i se prelungește împuternicirea pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 12 aprilie 2013.
Nr. 188.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 143/2010 privind componența și funcționarea Comitetului pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare, precum și procedurile de recunoaștere, monitorizare și control, retragere a recunoașterii, extindere a acordurilor interprofesionale și delegare de atribuții pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare

Văzând Referatul de aprobare nr. 264.006 din 4 februarie 2013 al Comitetului pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare,

în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2008 privind înființarea organizațiilor interprofesionale pentru produsele agroalimentare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 29/2009, și ale art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1.068/2009 privind organizarea și funcționarea organizațiilor interprofesionale pentru produsele agroalimentare și pentru aprobarea criteriilor de reprezentare, a procedurii de acordare și retragere a recunoașterii, de control și monitorizare a acestora, precum și delegarea de atribuții,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 143/2010 privind componența și funcționarea Comitetului pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare, precum și procedurile de recunoaștere, monitorizare și control, retragere a recunoașterii, extindere a acordurilor interprofesionale și delegare de atribuții pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 21 iunie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Comitetul este format din:

a) un consilier al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale;

b) 3 reprezentanți ai Direcției generale politici agricole și strategii;

c) 2 reprezentanți ai Direcției generale industrie alimentară;

d) un reprezentant al Direcției generale buget-finanțe și fonduri europene;

e) un reprezentant al Direcției generale dezvoltare rurală — Autoritate de management pentru PNDR;

f) un reprezentant al Direcției generale afaceri europene și relații internaționale;

g) 2 reprezentanți ai Direcției generale managementul resurselor umane și juridic.”

2. La articolul 2 alineatul (2), litera h) se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 10 aprilie 2013.
Nr. 207.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

